

Sygn. akt I ACz 203/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Ewa Tkocz

Sędziowie: SA Piotr Wójtowicz (spr.)

SA Joanna Kurpierz

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko P. S. i A. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 lutego 2016 r., sygn. akt I Nc 26/16,

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSA Joanna Kurpierz SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący na podstawie art. 130²§1 k.p.c. zwrócił wniesiony przez profesjonalnego pełnomocnika pozew z tym uzasadnieniem, że nie została od tego pozwu uiszczona należna opłata.

W zażaleniu na opisane wyżej zarządzenie powód zarzucił obrazę art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie tego zarządzenia i o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obrazę którego zarzuca skarżący, stanowi, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 Prawa bankowego, opłata stosunkowa od pozwu lub środka zaskarżenia wynosi nie więcej niż 1000,-zł, a więc stukrotnie mniej niż maksymalna opłata stosunkowa podlegających pobraniu w przypadku innych roszczeń.

Pomijając już wątpliwości co do konstytucyjności takiego uprzywilejowania pod względem fiskalnym nie tyle nawet konkretnych roszczeń, ile konkretnych, nie najuboższych przecież podmiotów, stwierdzić należy, że art.

13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnego unormowania zawartego w art. 113 ust.1 tejże ustawy, nie może być zatem wykładany rozszerzająco. Wynika stąd, że uprzywilejowanie owo nie może rozciągać się na inne podmioty, nie wykonujące czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 ust. 1 lub ust. 2 Prawa bankowego. Za tezę o takim „rozszerzonym” uprzywilejowaniu nie może w szczególności przemawiać to, że u podstaw dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia istotnie legła jedna z czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 Prawa bankowego, powód bowiem swego roszczenia dochodzi na zasadach ogólnych, a okoliczność, że nabyte przezeń roszczenie wywodzone być mogło przez uprzednio wierzycielski bank z takiej czynności, nie ma żadnego znaczenia. Zwrócić w tym miejscu przyjdzie uwagę na szczególne unormowanie art. 5 ust. 5 Prawa bankowego. Wynika zeń, że jednostki inne niż banki wykonywać mogą czynności zastrzeżone w ust. 1 wyłącznie dla banków jedynie wtedy, gdy uprawniają je do tego odrębne przepisy, żaden przepis tymczasem nie upoważnia funduszy inwestycyjnych do udzielania kredytów.

Skoro zatem dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie nie jest (nie może być) wywodzone z czynności bankowej, pozew o świadczenie podlega opłacie na zasadach ogólnych, to jest – jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych – w wysokości odpowiadającej 5% wartości przedmiotu sporu, nie wyższej niż 100000,-zł. Nieuiszczenie przez profesjonalnego pełnomocnika całej należnej, sięgającej 15000,-zł opłaty musiało w tej sytuacji prowadzić do zwrotu pozwu na podstawie art. 130²§1 k.p.c.

Z powyższych względów na podstawie art. 397§2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

SSA Joanna Kurpierz SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz